

ÇIKMAZ

SOKAĞIN RESSAMI

YAŞAR
BAYRAKTAR

ÇİZER:
ZAHRA MARVAŞI

SENİN EN BÜYÜK HAYALİN NE?

Bir anlığına arkana yaslan ve gözlerini kapat. Sonra en büyük hayalini düşün ama en büyük hayal. Öyle basit şeylerden bahsetmiyorum. Annem, istediğim telefonu alsın; sınavdan yüksek not alayım filan değil. Daha büyük bir hayal. Çok daha büyük... Gerçekleşmesi imkansıza yakın olan bir hayalini düşünmeni istiyorum. Böyle bir hayalin yoksa elindeki kitabı bir kenara bırak ve kendine böyle bir hayal kur. Böylesine büyük bir hayale sahipsen gözlerini birazcık daha sıkı kapat ve bu hayalin gerçekleştiği o ana git. Evet, şimdi oradasın. İşte olmaz dediğin her şey olmuş. Yapamam dediğin her şeyi yapmışsın. Artık istediğin yerdesin. Kapıdan çıkmış eşigi geçmişsin. Ne hissediyorsun? Çok güzel değil mi? Başarmış olmanın verdiği hazdan bir damla tattın sadece bense o hazzı gerçekten yaşıyorum şu anda.

On binlerce saat özel eğitimler. Ülkenin en yetenekli hocaları ve dünyanın çeşitli yerlerinden getirilmiş onlarca eğitmenden alınmış dersler. Hepsi bugün daha doğrusu bu an içindi.

Ben çok varlıklı bir ailede doğmuştum. Daha bebeklikten itibaren istediğim her şeye tam da o anda ulaşıyordum. Yaşım ilerlemeye devam ettikçe isteklerimin sayısı arttı ama değişen bir şey olma-

dı. Herhangi bir şeyi sadece parmağımın ucuyla gösteriyordum ve dakikalar içinde karşımda buluyordum. On binlerce insanın canlı canlı dinlemek için konsere gittiği şarkıcılar odamda sadece bana özel konserler veriyordu.

Dışarıdan bakıldığında oldukça eğlenceli gibi görünen bir hayatım vardı. İstedğim ve istemediğim her şeye kolayca sahip oluyordum ama daima bir şeylerin eksikliğini hissediyordum. At istiyordum mesela birkaç saat sonra bahçede seçmemi bekleyen atlar dolaşıyordu. Papağan istiyordum örneğin renk renk boy boy papağanlar diziliyordu karşıma. Bense hiçbirini seçmiyordum. İstedğim bunlar değil, deyip gönderiyordum. Belki bana inanmayacaksınız ama istediğiniz her şeye anında sahip olmak gerçekten hiçbir anlam ifade etmiyor. Şimdi yerinizden kalkıp mutfağa gidip çeşmeyi açıp bir bardak su doldurabilir ve bunu gözünüzü kırpmadan lavaboya dökebilirsiniz. Peki, çölün ortasında olsanız ve kavurucu güneşin altında saatlerce bir yudum su bulabilmek için yürüdükten sonra elinize geçen suyu az önceki gibi boşa harcayabilir misiniz? İşte ben de her istediğime hemen ve kolayca ulaşıyordum. Bu yüzden hiçbir şeyden zevk almıyordum.

Ben de sıkılmıştım artık her şeyden. Hiçbir şey zevk vermiyordu bana. Aslında tek bir şey hariç:

Resim yapmak. Birkaç yıl önceydi. Evimizin bahçesinde oturmuş denizi seyrediyordum. Nereden geldiğini anlayamadığım bir tavşan koşarak geldi önümde durdu. Kısa bir süre beni inceledi ve geldiği gibi kaybolup gitti. Önümde kâğıt kalem vardı. Hemen alıp o tavşanı çizmek istedim. Beceremedim tabii. Sonradan hırs yaptım. Sadece resim yaparken kendimi bir işe yarar hissediyordum. En pahalı boyalar, en kaliteli tuvaler alınıyordu ama tüm bunlar iyi bir resim yapmak için yeterli değildi. O elmas kaplı fırçalar, altın kaplama paletler de olsa onları kullanamayan birisi için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Sizde de bir yetenek kııntısı olması gerekiyordu. Ben de fena değildim hani. Oldukça güzel resimler yapıyordum kendimce. Güzel işler ortaya çıkınca da mutlu oluyordum. Tuvalin başına geçtiğim anda tüm dünyayı unuttuyordum.

Hayattaki amacım buymuş meğer benim, dedim kendi kendime. Ben resim yapacaktım. Dünyanın en önemli ressamlarından biri olacaktım. Resimle tanışan herkes gibi kısa bir süre sonra orayı öğrendim. Tüm dünyada resmin başkenti Paspартu'yu. Eğer resim sanatında dünyaca ünlü olmak, yaptığınız resimlerin herkes tarafından bilinmesini sağlamak istiyorsanız bu resmi Paspартu'da yapmanız şarttır.

Dünya küresini elime alıp Paspартu'nun nerede olduğunu bulmaya çalıştım. Burası benim yaşadığım yerden çok uzaktaydı. Elinize bir portakal alın ve bu portakalın herhangi bir yerine parmağınızı yerleştirin. İşte burası benim yaşadığım yer olsun. Şimdide parmağınızı koyduğunuz yerden bir şiş geçirdiğinizi ve şişin tam karşı taraftan çıktığını hayal edin. İşte Paspартu orasıydı. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın öbür ucu.

Dünyadaki en önemli resim okulu ise Paspартu Sanat Akademisiydi. Bu okuldan mezun olmak bile herkesin sizi tanımasına yeterdi ve artardı bile. Ben de bu okulda okumalıyım. Hemen bizimkilerle okuldan bahsettim ve istiyorum, dedim. Ben istiyorum dersem önümde tüm kapılar açılır ve gerçekleşmeyecek şey sayısı çok azdır. Yalnız yine de içimde bir tedirginlik vardı. Okulun bu kadar uzak olmasını bahane edip beni göndermek isteyebilirlerdi. Tam da tahmin ettiğim gibi oldu. Okulun dünyanın öbür ucunda olması annem için biraz sorun teşkil etse de babam kızım ne istiyorsa o, dedi.

İlk defa bir isteğimin yerine gelmesi beni çok heyecanlandırmıştı. Dedim ya her istediğinizin anında olması bir süre sonra bıkmaya sebep olabiliyor. Zaten sonunu bildiğiniz bir filmi izlemek gibi bir duygu.

Paspartu'ya gitmeme henüz 1 yılım vardı ama ben şimdiden okulu araştırmaya başlamıştım. Okulun müdiresi Artemisya 20 yıldır bu okulda yöneticiymiş ve hiç değişmemiştir. Okula kabul tek bir yolla oluyormuş. Dünyanın dört bir yanından gönderilen milyonlarca resim. Önce akademinin öğrencileri tarafından eleniyor, ardından kalan resimler hocalar tarafından bir sıralamaya sokuluyormuş. Tüm bu elemelerin ardından 100 resim ve dolayısıyla 100 aday kendi resimleriyle beraber Artemisya başkanlığındaki özel jürinin karşısına çıkıyormuş. Okula başka hiçbir yolla öğrenci kabul edilmeyormuş.

Yazılanları okuyunca yine ümitsizliğe kapılmıştım. Koca koca harflerle “Başka hiçbir şekilde okula bir öğrenci kabulü yapılmayacaktır.” yazıyordu. Durumu hemen babama anlattım. Sen boş ver onları hemen hallediyorum, demesiyle yine rahatlamıştım ama boşuna rahatlamışım.

Babam yanında çalışan üst düzey yetkililere hemen emir verdi. Onlar okulun yöneticileriyle irtibata geçtiler. Okula veya kendilerine dudak uçuklatacak kadar çok para teklif etmişler ama aldıkları cevap hep aynıymış. Bu okula girmenin tek yolu kuruldan geçmek. Devletin üst düzey yetkililerini araya sokmuşlar filan ama nafile hiçbir çıkar yol bulunamıyordu. Babam gelen her ret ce-

vabında şaşırıyordu benimse günler geçtikçe ümidim kırılıyordu. Hayatımda ilk defa istediğim bir şeye ulaşamayacaktım. Bu beni daha da hırslandırıyor bir yandan da farklı bir zevk veriyordu. İşin zora girmesi ve tüm zorlukları aşarak finale ulaşmak çok daha keyifli olacaktı ama ya olmazsa... işte o zaman hayal kırıklığının en büyüğünü yaşayacaktım.

Günler haftalar geçiyordu ama biz bir adım ilerleyemiyorduk. Babam ne yaptıysa “Okula kaydını alırsınız siz hiç merak etmeyin.” dedirmeyi başaramadı. Aslında öğrenciler arasından birkaç kişiyi benim resmimle karşılaşırlarsa onay vermeleri konusunda ikna etmeyi başardık ama yüzbinlerce resimden kim bilir benim resmim hangisine denk gelecekti. Çalışmaktan başka çarem kalmamıştı.

Ne yapıp ne edip bu sınavı kazanmalıyım. Dünyanın çeşitli ülkelerinden öğrencileri bu okula yerleşmiş resim hocaları bulup getirtti babam. Evin altındaki spor salonunun köşesindeki odayı da bir resim atölyesine dönüştürdük. Duvarların boyasından odanın aydınlatmasına kadar her şey iyi bir resim yapmak için gerekli şartlara göre düzenlendi. Dünyanın en özel fırçaları, özel üretim boyalar derken her şey mükemmel bir resim yapmak için hazırды.

Gelen hocalar önce küçük bir sınava tabi tut-

tular beni gerçekten çok yetenekli olduğumu bu kadar destekle de okulu kazanma ihtimalimin oldukça fazla olduğunu söylediler. Ondan sonrası uykusuz geceler, ayaklarım uyuşuncaya kadar çalışmalar... yüzlerce tuval parçaladım. Defalarca ağlama krizlerine girdim. Gerçeğe en yakın resmi yapmaya çalışıyorduk. Resim gerçeğe o kadar yakın olacaktı ki resme bakan insanlar gerçek bir kuşa mı yoksa bir kuş resmine mi bakıyorlar ayırt edememeleri gerekiyordu.

Gelen fırçalar arasından altın saplı ve özel işlemleri bir fırça seçtim kendime. Üzerinde değerli taşlar olan çok pahalı bir fırçaydı bu ve çalışmalara başladım. Aylar geçtikçe yeteneğimle hocalarımın öğrendiğim teknikler birleşmeye başladı. Oldukça başarılı resimler yapmaya başladım. Sınava bir aydan az kalmıştı. Artık sınav için yapacağım resmi seçmek zorundaydım. Yüzlerce fikir, onlarca ihtimal arasından birini seçmemiz gerekiyordu. Birkaç psikologla 5-6 saat süren çalışmalar yaptık. Resmin daha etkileyici olması için ilk bakıldığında oldukça sade görünen ama birkaç saniye inceleyince oldukça ince işçilikli bir resim olursa jüri üyelerini daha çok etkileyeceğimize karar verdik. Hem sade olmalıydı hem de oldukça ince işçilikli. Ben de Sombra'nın resmini yapmaya karar verdim.